

C door het jaar 26
M. Assumpta
28 september 2025

Eerste lezing (Am., 6, 1a. 4-7)
Uit de Profeet Amos.

De profeet Amos stoorde zich aan de houding van zijn volksgenoten.
Hij zei: 'Mensen van Sion, mensen van Samaria,
jullie maakten zich geen zorgen,
jullie dachten alles aan te kunnen.
Ik zag jullie liggen op rustbanken en ivoren bedden.
Jullie deden zich te goed aan de lammeren van de kudde,
en de kalveren uit de stal.
En ondertussen zongen jullie aldoor liederen met begeleiding van de harp,
en waanden zich koning David gelijk.
Uit brede schalen dronken jullie wijn,
en met de beste olie smeerden jullie zich in.

Maar dat het land de ondergang tegemoet ging,
daar hebben jullie zich nooit iets van aangetrokken.
En nu is het te laat,
nu worden jullie als ballingen weggevoerd,
en is het gedaan met feesten en luieren.

Tweede lezing (1Tim., 6. 11-16)
Uit de eerste brief van de apostel Paulus aan Timoteüs

Dierbare vriend,
Wees een vroom en rechtvaardig mens, zachtmoedig en volhardend, en vervuld van geloof en liefde.
Zet je in voor de goede zaak van het geloof.
Dan zal het eeuwig leven je deel zijn.
Dat is het immers waartoe je je geroepen voelt.
Dat heb je tegenover veel getuigen uitgesproken,
toen je tot ons geloof bent toegetreden.

In naam van God, die ons het leven heeft gegeven,
en in naam van Jezus Christus, die tegenover Pontius Pilatus over Hem heeft getuigd,
roep ik je op je stipt en onberispelijk te houden aan die roeping,
tot de dag komt waarop Jezus Christus weer onder ons zal verschijnen.

God zal die dag bepalen, want Hij is de koning der koningen,
de enige echte heerser.
Hij alleen staat boven de dood,
en Hij woont in het ontoegankelijk licht.
Geen mens heeft Hem al gezien,
of is in staat Hem te zien.

Aan Hem komt alle eer en eeuwig gezag toe.

Evangelie (Lc., 16. 19-31)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

Eens zei Jezus tot de farizeeën:

‘Een rijk man, die altijd gekleed ging in purperen gewaden van de fijnste kwaliteit, deed ganse dagen niets anders dan feestvieren.

Aan de ingang van zijn huis zat een arme man, met zweren overdekt, hij heette Lazarus.

Hij hoopte dat hij zijn honger kon stillen met wat bij de rijke van de tafel viel.

Maar niets daarvan.

Alleen de honden kwamen zijn zweren likken.

De arme Lazarus stierf, en werd in de hemel opgenomen, in de armen van Abraham.

Toen overleed ook de rijke, en werd begraven.

Maar hij ging naar de hel, waar hij verschrikkelijke pijn leed.

Vanuit de hel zag hij Abraham van ver, met Lazarus bij hem.

En hij riep: ‘Vader Abraham, heb medelijden met mij.

Ik heb zoveel pijn in dit vuur.

Mag Lazarus niet de toppen van zijn vingers nat maken en mijn tong komen verfrissen?’

Maar Abraham zei:

‘Ben je vergeten hoe je in je leven alles hebt gehad wat je maar wilde?

En dat Lazarus heeft afgezien?

Nu zijn de rollen omgekeerd:

Lazarus wordt getroost, en jij lijdt pijn.

Daarbij: de kloof tussen ons en jullie is zo groot

dat – zelfs als iemand het zou willen –

hij er niet in kan slagen van hier naar daar, of van daar naar hier te komen.’

Toen zei de rijke:

‘Mag ik je dan vragen, vader Abraham, dat je Lazarus naar het huis van mijn ouders stuurt.

Ik heb nog vijf broers.

Mag hij hen niet gaan waarschuwen, zodat zij niet ook in die verschrikking moeten belanden?’

‘Ze hebben toch Mozes en de profeten,’ antwoordde Abraham, ‘laat ze naar die luisteren.’

‘Ach nee,’ zei de rijke, ‘ze zullen het maar geloven, als er iemand die dood was naar hen toekomt.’

Maar Abraham hield vol: ‘Als ze niet naar Mozes en de Profeten luisteren, dan zullen ze zich ook niet laten overtuigen als iemand uit de doden opstaat.’

Homilie

Z en B,

Wanneer Jezus zijn leerlingen op tocht stuurde, gaf hij hen de opdracht: 'als je een huis binnengaat, zeg dan: vrede aan dit huis.'

Wanneer hij iemand weer beter had gemaakt, zegde hij: 'ga in vrede.'

Toen paus Leo op het balkon van Sint Pieter verscheen was zijn eerste woord: 'pace con voi – vrede met jullie.'

Ook hier in onze vieringen wensen we mekaar verschillende keren vrede toe: bij de verwelkoming, bij de vredeswens, en vrede is ook het allerlaatste woord van iedere viering: 'ga nu allen heen in vrede'.

En waar de hele wereld naar snakt op vandaag is: dat er vrede mag komen.

Vrede is kennelijk een heel belangrijke waarde. Misschien wel de meest belangrijke.

Nochtans mogen we ons de vraag stellen: weten wij wel wat vrede is? Weten wij wel wat we bedoelen als we elkaar vrede toewensen?

Want niettegenstaande de wereld er altijd van gedroomd heeft, is men er nooit in geslaagd onze aarde om te bouwen tot een huis van vrede.

Professor Holslag van de VUB, die geregeld te zien is op televisie, heeft een boekje geschreven over 3000 jaar politieke geschiedenis, met als titel 'Vrede en Oorlog'. Daarin stelt hij de vraag: 'Waarom is een planeet, die altijd naar vrede heeft verlangd, er nooit in gelukt om die waar te maken?'

En hij voegt eraan toe: 'de mensen leren niet van de geschiedenis, ze vervallen telkens weer in hetzelfde patroon, waarbij hoopvolle tijden altijd toch gevolgd worden door conflicten en oorlogen.'

Inderdaad, toen bv. in 1989 de Berlijnse Muur werd gesloopt, leefden we in een euforie: 'nu gaan we de vrede tegemoet, nu zullen we geen muren meer bouwen, maar bruggen.'

Maar ook dat bleek al vlug een ijdele droom: het aantal muren tussen landen en volkeren op de huidige dag is een veelvoud van hoeveel er toen waren. Denk maar aan de muur tussen de Verenigde Staten en Mexico, en die is verre van de enige.

Zitten we dan in een vicieuze cirkel die niet te stoppen is?

Of is er ergens een mogelijkheid om die te doorbreken?

In zijn nieuwste boek 'Niet in onze naam' ziet de Bruggeling Mark Van de Voorde dat als de opdracht van de kerk.

Het is absoluut noodzakelijk zegt hij, dat de kerk haar stem laat horen, dat zij het christelijk mensbeeld tot leven laat komen in onze omgang met elkaar, en weer een kompas wordt in een samenleving die dreigt te verdwalen.

Dat is een terechte oproep. Maar het is geen opdracht voor onze kerk alleen. Het behoort tot de kerntaak van alle godsdiensten en levensbeschouwingen.

De Nederlandse imam Azzedine Karrat, stelt: 'Vrede, liefde en welvaart staan centraal in elk geloof. In het christendom is Jezus symbool van vrede, in het boeddhisme is loskomen van alles waar je aan gehecht bent bron van innerlijke vrede, in het Hindoeïsme gaat het om de kracht van de waarheid, terwijl de leugen een wapen is om oorlog te voeren.'

Maar hoe doe je het om dit om te zetten in wereldwijde vrede?

De imam citeert wijst daarvoor op een vers uit het heilig boek van de Islam, de Koran: 'Wie de plek van vrede wil bereiken, moet de weg van vrede bewandelen, om vervolgens in vrede daar te verblijven.'

Het komt erop neer dat we niet zozeer over vrede praten, maar de weg van de vrede gaan.

Is dat ook niet de boodschap, die bij Jezus van Nazareth voorop stond?

Toen hij zijn leerlingen uitzond twee aan twee, gaf hij hen als opdracht mee de vrede uit te dragen, en de mensen in hun huizen te begroeten met de wens: vrede aan dit huis.

Maar daarmee is nog niet de vraag beantwoord waarmee we begonnen: 'weten wij wel wat vrede is? Weten wij wat we bedoelen als we elkaar vrede toewensen?'

Ik denk dat we vrede – zowel vrede tussen landen, als vrede tussen individuen, als vrede in ons eigen hart – kunnen benoemen als: de ruimte krijgen, en aan anderen de ruimte geven om zichzelf te zijn, om in harmonie te leven met je omgeving, maar ook met je eigen verleden, je eigen heden en je toekomst.

Als Israël na wereldoorlog 2 de ruimte kreeg om een nieuwe toekomst op te bouwen, zou veel bloedvergieten vermeden kunnen geweest zijn, als zij ook de mensen die daar eerder woonden de ruimte hadden gegeven om hun eigen leven te leiden.

Politieke partijen, die de belangen van een deel van de bevolking behartigen, kunnen maar een harmonische samenleving opbouwen als ze ook ruimte willen geven aan de rechtmatige verlangens van andere bevolkingsgroepen.

Godsdiensten en levensbeschouwingen kunnen maar een bron zijn van samenhang als ze ook respect opbrengen voor mekaars leerstellingen.

En in onze eigen bisdommen, pastorale eenheden, parochies kunnen we maar bewerkers van vrede zijn, en Jezus' boodschap niet ongeloofwaardig maken, als niemand erop uit is zichzelf op het voorplan te plaatsen, en de inbreng van anderen geen ruimte te gunnen.

Ja, laten wij bewerkers van vrede zijn, te beginnen in ons eigen leven en in onze plaatselijke gemeenschappen. Dan mogen wij terecht onze stem verheffen om op te komen voor vrede op wereldwijd niveau.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.